

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

bemærkninger. Jeg tror, vi er meget enige. Det er sikkert rigtigt, at vi skal søge en koncentration i radiorådet, men vi skal ikke søge en magtkoncentration. Det er denne balance, vi skal prøve på at finde frem til. Hele denne forsøgsordning, alt det, vi skal undersøge nu, tror jeg kan danne grundlag for den videre udvikling. Det, vi vil prøve på at tage højde for, er, at udviklingen ikke løber fra os. Vi må også sikre en fornuftig og rolig udvikling ikke mindst i forholdet til den danske presse — det vil jeg gerne sige til dem, der taler så meget om reklamer — for er der nogen, der vil blive ramt af reklame-tv og -radio, så er det i høj grad den danske presse. Det tror jeg man må holde fast ved ikke er nogen lykke i denne situation, og det tror jeg også den danske presse vil være enig i. Lad os få undersøgelsen, lad os se, hvordan vi kan smidiggøre det, efterhånden som udviklingen kommer, men lad ikke udviklingen pludselig løbe fra os.

Ellen Strange Petersen: Ministeren sagde, at vi skal tage hånd i hanke med udviklingen og ikke låse os fast. Det er netop det, jeg meget indtrængende vil henstille at man sørger for.

Jeg var tilfreds med, at ministeren nævnte, at han vil nedsætte et udvalg, og at presens repræsentanter kommer med dér. Men jeg vil meget gerne have ministeren til så at bekræfte, at man ikke vil iværksætte det, der er tale om her, før man har afsluttet en forsøgsperiode. Hvis man siger: ja men nu skal vi have dette, og så må forsøg vise, hvordan vi bedst kan udnytte det mønster, vi her har lagt, så er det jo ikke noget reelt forsøg. Man må lave et forsøg og se, om det er rimeligt med opdeling i amter f. eks., eller om man skal have noget helt andet. Jeg synes, ministeren bør være mere åben over for problemerne, end dette forslag antyder, og jeg håber som sagt, at ministeren vil give tilsagn om, at man vil gennemføre en sådan forsøgsperiode først.

Johan Philipson: Ministeren fik begyndt på et par sætninger, der ikke blev fuldført. Hvis jeg ellers har noteret rigtigt ned, blev der sagt, det var synd for hr. Robert Pedersen, at det var gået den vej, at det ikke blev helt så fredeligt, som han havde forud-

set, og der sigtedes formodentlig til under- tegnede. Men vi er jo nødt til at tage stilling til lovforslaget, både det, der står der, og det, der ikke står der.

Når nu ministeren filosoferer over ordene „monopol“ og „eneret“ og siger, at vi ikke må have en tilstand, hvor alle kan gøre, hvad de vil, men at vi må have hånd i hanke med udviklingen og nedsætte et udvalg, der skal undersøge problemerne med amterne, siger jeg selvfølgelig: accepteret! men der står jo i lovforslaget, at amterne direkte kan få koncessioner, og det er jeg nødt til at vende mig imod. At amterne kan tildele koncessioner, er så en helt anden ting.

Vi er også enige, kan jeg forstå, om undervisningsspørgsmålet. Men jeg savner i bemærkningerne ministerens klare udtalelser fra for et øjeblik siden om, at hermed tilsigtes ikke at give nogen monopol i produktion af undervisningsprogrammer.

Nu skal jeg ikke fra folketingets talerstol fortsætte vor gætteleg om antallet af kanaler, om de kan slå til eller ej. Det vil jeg til- lade mig at spørge om skriftligt. Men mine oplysninger stammer fra generaldirektøren for post- og telegrafvæsenet, hr. Gunnar Pedersen, der skulle være meget sagkyndig, og ifølge hans udredninger kommer vi til at mangle en eller anden kanal i UHF-båndet til at udsende de nordiske programmer. Når ministeren nu siger, at det kan gøres med lokal-tv uden at genere tv-2, er det fuld- kommen korrekt, men så kan vi ikke ved siden af et tv-2 have en nordisk kanal. Konsekvensen må da være den, at vi bliver enige med hinanden om at vælge imellem et tv-2 eller en nordisk kanal, eller også må vi gå den vej, når vi engang vil have et tv-2, at likvidere det nordiske. Sådan må tingene hænge teknisk sammen efter de oplysninger, jeg har i øjeblikket.

Jeg skal ikke diskutere forholdet imellem Danmarks radio og staten mere. Men sagen er den, at en virksomhed, der som Dan- marks radio har en lønandel på en 70-75 pct., ligesom andre virksomheder af den art er meget følsom for lønstigninger. Jeg har nogle gange mødt det modsatte argument, idet man siger: ja, i undervisningsministe- riet har vi takster af en lidt anden art, og i det kgl. teater har man takster af en lidt anden art. Men nu kommer den samme re-